

Ніч.... Так, саме ніч!!!

Тихе шарудіння мишей на стелі, безглузде намагання якоїсь скаженої мухи вибити шибку у вікні. Чомусь їй не спиться!

За вікном у темряві, ледь-ледь помітні, обриси столітніх дубів з яких не раз знімали дурнів у спробі швиденько перемайнути прірву життя.

Старий Панас сидів на лаві, неквапливо крутив папіроску в мерехтливому світлі від полум'я в печі. Одарка спала на високому дерев'яному ліжку. Тихе сопіння та чмокання заспокійливо діяли на Панаса. Вже п'ятдесят років довгими ночами Панас чув це тихе сопіння. Півстоліття разом.

Панас закінчив приготування: останні точні рухи і папіроска у роті. Тихенько під кульгав до відкритого полум'я. Засунув голову в самісіньку піч. Щоки палали, запахло горілим волоссям. Панас повільно розтягував папіроску від жовтої жарини яка з самого краю багаття стирчала начебто саме для цього.

- Зірро , хвалькувато посміхнувшись прошепотів Панас.

Одарка перевернулася на інший бік, неквапливе буркотіння розрізала тишу та сірий димок від папіроски.

Панас глянув на вікно потім на Одарку. Погляд його завмер на великому дерев'яному годиннику якій висів на білій стіні.

- П'ять на четверту: в напівголоса промовив сам до себе Панас.

Панас мрійливо вдивився в свої загрубілі руки, побиті артритом та якісь дивовижні плями, які вже кілька років не справляють враження жаху.

Він звик до того що він старий, зовсім старий. До цього звикли діти, до речі, яких не він не дружина, не бачили вже не перший рік, а на свята, Пасху та Новий Рік з гостей в них були тільки вітер та скажений мороз який вкривав кригою серце.

Панас затягнувся неквапливо, йому кортіло затягнутися на повні легені, по справжньому, та ще й чубом сивим по козацькі хитнути. Але передчуття страшного пориву кашлю навернули Панаса на думку що вже минули ті літа, і що його «понти» вже не вимірюються в еквіваленті - дорожче за гроші.

Панас зробивши першу тягу зрозумів що його попре, можливо як у минулий раз, коли приїздила швидка, пожарні і менти, багато ментів.

Відчуття покращення в життєвому плані Панас відчув після другої тяги. З'явилися питання до Одарки, до годинника на стіні, до задиркуватого полум'я.

Одарка спить якимось дивно, наче не спить, а танцює.

Панасу враз стало цікаво слідкувати за подихом Одарки. Він загубив рух думки на осмисленні дії сидання на підлогу. У розумінні Панаса неквапливо мов навколішки лізла думка, що у хатині холодно і темно, і що він старий.

Хоча старість в даному випадку його не гнітила, вона народжувала слідувачі думки випереджаючи

попередні. І тепер Панас начебто був задоволений і холодом і темінню, лиш тільки турбувало те, що Одарка якось дивно дихає. Він останній раз потягнув папіроску і думка зупинилася на понятті СОН.

Панас крехтячи підійшов до печі, засунув руку в середину, дістав згаслу жарину. На припічку намалював сонце, квітку, та ще якийсь дивний, навіть йому незрозумілий символ. Потім прискіпливо придивився до Одарки. Чомусь захотілося вийти з хати подивитися на зорі.

- Одарко! Покликав тихенько Панас жінку. Вставай вдягайся підемо до Петра.

Панас стояв із згаслою жариною у руці, мрійливо вдивляючись у останній символ намальований на припічку, він насолоджувався глибиною настрою, динамікою. Замислившись на хвилину, Панас напружено видихнув, подивився навкруги та невпевнено почухав потилицю. Підійшовши до лави, сів і завмер, лише обличчя рухалось, жило далі.

- Ні до Петра ми не підемо, Петро помер. Всі померли. Одарко ми з тобою удвох залишилися наче оті нещасні миші.

- Так Петро помер.

Панас знову замовк, наче висох увесь. У нього в голові була страшена битва між двома думками про те, що Петро помер, і як же так, а друга про те що він старий, але живий.

- Одарко, я старий!

Панасу враз стало дуже самотньо, так захотілося старому щоб хоч хто- небудь з'явився поряд.

Одарка перевернулася на інший бік. Панас полегшено зітхнув. Він подивився на свої руки, виникнуло бажання засунути їх у піч. Панас усміхнувся, сидячі на лаві він поринув у світ своєї пам'яті яка наче самотійно існувала поруч. Він знову кинув оком на годинник, в голові промайнули спалахи зображень з тих часів коли руки його були міцні та гарні. Мрій не було, планів на майбутнє також. Майбутнє на яке міг розраховувати Панас - це кожна наступна година, максимум дві. Він не спав вже кілька місяців, намагався але не міг, тому збагнувши всю нікчемність сподівань, зовсім покинув торкатися до ліжка. Коли томився лягав на лаві, заплющував очі, та вдивлявся в круговерть зірочок. А потім до ранку рубав дрова біля скирти з сіном.